

alice v mestih

Citizen Kane Državljan Kane (Orson Welles, 1941)
Brief Encounter Bežno srečanje (David Lean, 1945)
La strada Cesta (Federico Fellini, 1954)
The Searchers Iskalci (John Ford, 1956)
Černý Petr Črni Peter (Miloš Forman, 1963)
Fahrenheit 451 (François Truffaut, 1966)
Ucho Uho (Karel Kachyna, 1969)
Alice in den Städten Alice v mestih (Wim Wenders, 1973)
A Tanu Priča (Peter Baczo, 1979)
Blade Runner Iztrebljevalec (Ridley Scott, 1982)
The Piano Klavir (Jane Campion, 1993)

Slovenski film

Ples v dežju (Boštjan Hladnik, 1961)

Yella Rottländer

Alice v mestih

Alice in den Städten

Nemčija 1973 110 minut čb

režija Wim Wenders **producent** Peter Genee **scenarij** Wim Wenders, Veith von Fürstenberg **fotografija** Robby Müller, Martin Schäfer **glasba** Irmin Schmid, Can, Chuck Berry, Canned Heat, Deep Purple, Count Five, Stories, Gustav Mahler

montaža Peter Przygodda **igrajo** Rüdiger Vogler, Yella Rottländer, Lisa Kreuzer, Edda Köchl, Didi Petrikat, Hans Hirschmüller, Sam Presti, Ernst Böhm, Mirko, Lois Moran, Sibylle Baier, Wim Wenders

Prvi kinematografski spomin, moj prvi film, ki sem ga videl v svojem življenju (resda ne vem, kdaj), je *Zvezdica zaspanka*. Kakor sem bil tedaj kot otrok očaran zaradi zgodbe in drugih emocionalnih stvari, ki pritegnejo v tistih letih, tako tudi sedaj, po več kot dvajsetih letih, še vedno opazujem svoje reakcije na filme, ki me pritegnejo.

Eden takšnih je bil tudi film *Alice v mestih* Wima Wendersa, ki sem ga prvič videl okrog leta 1985. Čeprav je od nastanka že več kot desetletje, me je film tako po prvem gledanju kot tudi pozneje vedno znova pritegnil. Predvsem s svojo enostavno in na videz preumirjeno strukturo, skozi katero nežno in skorajda melanholično pripoveduje zgodbo o svetu in iskanju; tako besed, kakor tudi ljudi in krajev. Bežanje in iskanje, potovanje in beleženje, ujemanje časa in prostora (kar je sploh Wendersova priljubljena navada) je v tem filmu podano na vznemirljiv in nostalgičen način, ki sem ga kot predstavnik generacije *home videa* in drugih modernih komunikacijskih pomnilcev opazoval in sprejemal z drugačnimi očmi. Wendersa polaroid kot sredstvo beleženja spominja na slikarstvo – eno njegovih ljubezni. Prav zaradi svoje tehnologije (le en posnetek, pozitiv brez negativ) je polaroid unikaten; sama fotografija pa predstavlja enkratno del neke geografske in časovne zgodbe, ki jo skuša zapisati Philip Winter (igra ga izvstni Rüdiger Vogler). Nostalgijo Philip (skozi pogovor o fotografiji s svojim bivšim dekletom) lovi prav s fotografiranjem različnih objektov, ameriških in evropskih, kar čutimo v vsakem kadru: pod pomolom (ob seveda neizogibni *Under the Boardwalk* z *The Drifters*), na začetku in na koncu, visoko nad Renom. In *Alice* (Yella Rottländer) je vse kaj drugega kot Shirley Temple (če znova povzamem Wendersa). Polaroid beleži tudi dele njenega življenja, enkratne, neponovljive, zato je iskanje Alicine matere takšno, kot nam ga kaže film. Intimen je tudi Philipov svet iskanja, kakor pripoveduje Wenders. Zato gremo iz Amsterdama v Porurje, iščemo hišo Alicinih sorodnikov, se iz policijske postaje preselimo spet na cesto, preko Rena na vlak, kjer nas melvilovski kader dokončno postavi v vinorodno pokrajino ob mirno valujočem Renu. Kaj sem že rekel na začetku? Kaj smo dobili zapisano v pismu? Moji najljubši filmi? Da, vsekakor. Samo o teh lahko govorim. In *Alice v mestih* je nedvomno eden izmed njih. Tih in brezčasen. Film, ki ga tudi danes opazna zarjavelost vizualne percepcije ne more potisniti med sicer znane, a pozabljene podobe. In to večkrat enako, polaroidu navkljub.

